

VOYAGE DE NOCES

ΗΤΟΙ

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΕΝΟΣ ΓΑΜΗΛΙΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Τῷ φίλῳ κ. Κ. Σ. Φάχω *

ΕΙΣ τὴν ἀπλοϊκὴν κωμόπολιν, εἶνε ἀληθές, οἱ γάμοι συνή-
θως ἐτελείωναν μ' ἓνα δυνατὸ γλέντι. Μετὰ τὸν χορὸν τοῦ
Ἡσαΐα,* τὸ ἔστρωναν στὸν καλαματιανὸν καὶ στὸ σαμπαῖ ἕως
τὰ ξημερώματα. Δύο - τρία ἄρνια στή σοῦβλα, κάμποσες νταμι-
ζάνες ρετσίνατο, μία ζύγια βιο-
λιά, καὶ ... — « ὦχ !.. ἄμάν !..
ἄς φέξῃ !... »

Τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν τὰ
πράγματα ἦσαν σοβαρότερα. Ἡ
νύμφη — σοῦ λέει ὁ ἄλλος, ἦτο
σπουδασμένη. Εἶχε τελειώσει τὸ
ἀλληλοδιδακτικὸν καὶ τὴν πρῶ-
την τοῦ ἐλληνικοῦ εἰς τὴν πρω-
τεύουσιν τοῦ νομοῦ· ἐφόρει κορ-
σέν· ἤξευρε τόσας γαλλικὰς φρά-
σεις· εἶχε διαβάσει καὶ τὰ ρο-
μάντσα τοῦ Μοντεπέν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γαμβρὸς δὲν
ἐπήγαινε 'πίσω· ἦτο πρῶτην δη-
μοδιδάσκαλος· τώρα δὲ ὁ καλλι-
τερος μικρέμπορος τῆς πολίχνης
καὶ τὰς Κυριακὰς ἐφόρει ρεδιγ-
κόταν καὶ φωκόλα aller-retour.

Διατί λοιπὸν νὰ μὴ κάμουν ἀμέ-

σως, μόλις γίνη ὁ γάμος, ἓνα μικρὸ voyage de nocēs μέχρις
Ἀθηνῶν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν ποιητικωτέρας τὰς πρώτας νύκτας
τοῦ μέλιτος ;...

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ὅταν ἡ Νίτσα τοῦ ἐζήτησε τὴν μικρὰν
αὐτὴν χάριν, ἐκεῖνος 'σὰν νὰ ἀπελιθώθη ὀλίγον, ἐξερόβηξε,
καὶ ἔξυσε κάπως σκεπτικὸς τὸν δεξιὸν κρόταφον. Ἀλλὰ πῶς

νά τῆς ἀρνηθῇ, ἀφοῦ ἐκεῖνη, μαζί μὲ τὴν καρδίαν της, τοῦ εἶχε προσφέρει καὶ ἀρκετὲς γιλιαδοῦλες;

Εἶχεν ἄρα ἡ προῖξ περιθώριον καὶ ἡ ὑπόσχεσις ἔπρεπε νὰ δοθῇ. Ὁ Φῶτης τὴν ἐπεσφράγισε δι' ἐνὸς ἡχηροῦ φιλήματος· ἐκεῖνη συνυπέγραψε μὲ ἐν ἄλλο ἀκόμα ἡχηρότερον· καὶ ἤτοι-μάσθησαν ἀφ' ἐσπέρας ἡ δύο βχλίτσες τοῦ γαμηλίου ταξει-δίου....

* *

Ὁ γάμος ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ τὸ πρῶτ' διὰ νὰ προφθάσουν τὸ πρῶτο τραῖνο τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἀλλὰ ὁ παπα-Μάρκος, ὁ ὁποῖος, εἴτε διὰ νὰ ξενυστάξῃ εἴτε διὰ νὰ καθαρίσῃ τὸν βραχνόν του λάρυγγα, ἔσφιξε πρῶτ-πρῶτ' μερικὰ οὖζα, δὲν ἐξεκαθάριζε καλὰ-καλὰ τὰ γράμματα τοῦ ευχολογίου, τὰ ὁποῖα λὲς κ' ἐχοροπηδοῦσαν τρικλίζοντα ὑπὸ τὰ θαμπὰ ῥματογυάλια του. "Ἐως οὐ δὲ ξεσφηνωθοῦν ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων του αἱ ἀπαραίτητοι εὐχαί... «οὐς ὁ θεὸς ἔξευξεν» καὶ «... ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν...» καὶ «προσκολληθήσεται αὕτη τῷ ἰδίῳ ἀνδρί...» — παρ' ὀλίγον νὰ γάσουν τὸ τραῖνο.

Τέλος πάντων ἔδωσε ὁ θεὸς κ' ἐξεμπέρδεψεν ὁ παπα-Μάρκος. Ἀφοῦ δὲ οἱ νεόνυμφοι ὑπέστησαν ἀγογγύστως καὶ τὰ φι-λιά, τὰ ἀγκυχλιάσματα καὶ τὰ συγχαρητήρια ξεχειριάσματα ἐνὸς ὅλου συντάγματος συμπεθέρων, ἀρσε-νικῶν καὶ θηλυκῶν, ἔτρεξαν εἰς τὸν σταθμόν, ἐμπρὸς αὐτοῖς καὶ ἦ πίσω ὅλον ἐκεῖνο τὸ σκυλογόγιον, καθ' ἣν στιγ-μὴν τὸ τραῖνον ἔμελλε νὰ ξεκινήσῃ.

— Ἀπ' ἐδῶ !... Ἐμβᾶτε μέσα !... γρήγορα !.. θὰ φύγῃ τὸ τραῖνο !.. ἐφώ-ναζαν οἱ μισοί.

— "Οχι! ἀπ' ἐδῶ ἐλᾶτε !... ἔχει θέσι ἐδῶ !... ὠρύνοντο οἱ ἄλλοι μισοί.

— Τῆς βχλίτσες !... ποῦ εἶνε ἡ βχ-λίτσες !... ἠκούσθη μία φωνή.

Ἐπὶ τέλους ἐπρόφθασαν κ' ἐμβῆκαν εἰς ἓνα βχγόνι τρίτης θέσεως, ἃν καὶ εἶχαν εἰσιτήρια δευτέρας.

Τὸ τραῖνον ἐξεκίνησε. Δόξα σοι ὁ θεός ! Τώρα πλέον εἶνε ἐλεύθεροι νὰ πετάξουν ὅσιν δύο ἐρωτευμένα περιστεράκια.

Ἀλλ' ὁ συνωστισμὸς μέσα εἰς τὸ βχγόνι ἦτο τόσοσιν δημοκρα-τικός, ὥστε μετὰ δυσκολίας κατῴρθωσαν νὰ τοποθετηθοῦν ὁ εἰς

μακρὰν τοῦ ἄλλου. Ἡ Νίτσα, ἀντὶ νὰ προσκολληθῇ τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ, ὅπως εἶχε παραγγείλει κουτσά - στραβά ὁ καὶ ὑμένος ὁ παπα - Μάρκος, συνεσφηνώθη καὶ προσεκολλήθη μεταξὺ δύο ἀγνώστων εἰς βαθμὸν ἀρκετὰ σκανδαλώδη. Ἀλλὰ καὶ ὁ Φώτης εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον δὲν εὕρισκετο εἰς πολὺ ἀξιοζήλευτον θέσιν.

Ἐπειτα ὁ καπνὸς τῶν σιγάρων, τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν ἐπιβατῶν, καὶ μισόλογα ὑποπτα καὶ καὶ γέλια ὑπόκωφκ, ἐπὶ πλεόν δὲ αἱ χονδροειδεῖς ἀστείότητες τῶν παρακαθημένων, συνοδεύμεναι καὶ μὲ μίαν βρεῖαν ἀπόπνοιαν σκόρδου, εἶχαν θολώσει τὴν ἀτμοσφαῖραν μέχρις ἀποπνιγμοῦ.

Ὁ πρόλογος τοῦ γαμήλιου εἰδυλλίου δὲν προεμηνύετο πολὺ ποιητικὸς.

Ὁ Φώτης ἤλπισεν ὅτι εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν θὰ ἀραιωθοῦν οἱ ἐπιβάται. Φεῦ! ματαία ἐλπίς. Τὸυναντίον εἰσώρμησε καὶ ἄλλος ἀκόμη, ἓνας ὄγκος ἀπελπιστικοῦ πάχους ἀκολουθούμενος καὶ ἀπὸ ἓνα μανδρόσκυλο, τὸ ὁποῖον ἀναιδέστατα ἐπῆγε καὶ ἐτρύπωσε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ νυμφικὸν φόρεμα τῆς Νίτσας.

* *

Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν ἦτο αὐτὸ μόνον. Ὁ Φώτης, ἴσως ἀπὸ τὴν πολλὴν σύνθλιψιν, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ἀκατασχέτους κοιλιακὰς διαταράξεις, αἱ ὁποῖαι εἰς μάτην ἐζήτουν, φαίνεται, νὰ εὕρουν διέξοδον ...

Ὡ! διάβολε! Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε τώρα ...

Ὁ Φώτης ἠμύνετο φιλοτίμως. Ἐσφίγγετο, ἐμόρφωνε, ὡχρία. Ἡ Νίτσα καὶ ἐμυρίσθη πῶς τοῦ συνέβαινε καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε δι' ἐνὸς ἐκφραστικοῦ βλέμματος. Ἀλλὰ ποῦ! Οἱ ὑδροσταπικαὶ νόμοι τῶν ρευστῶν εἶνε ἀμείλικτοι ...

Μετ' ὀλίγον τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε εἰς τὸν κατόπιν σταθμὸν. Ἀγαθὴ τύχη! Ὁ Φώτης δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρίαν. Τὸ ἐνστικτον τοῦ ἔδωσε δύναμιν νὰ ὀρμήσῃ ἔξω, καὶ σφίγγων τοὺς ὀδόντας τοῦ ἐνευσεν εἰς τὴν Νίτσαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἀλλ' ἔως οὐ ἐπαναφέρῃ ἐαυτόν, ἐκεῖ που ὅπισθεν ἐνὸς φράκτου, εἰς τὴν θέουσαν φυσιολογικὴν λειτουργίαν, τὸ τραῖνον ἐξεκίνησε.

Ἡ Νίτσα ἔρρηξε γοερὰν κραυγὴν :

— Ὡ, δυστυχία!.. Καὶ ἡ βαλίτσες; ...

Ὡ! ἡ βαλίτσες! Ἐξηκολούθησαν, εὐτυχέστεραι αὐταὶ καὶ ἀφρόντιδες, τὸ γαμήλιον δρομολόγιον.

— Ὑπομονή! συνεπέραναν ὁ Φώτης προβάς τοῦ φράκτου. Πηγαίνομε μὲ τὸ ἀπογεματικὸν τραῖνο.

Ἐπλησίαζεν ἤδη μεσημέρι, καὶ ἡ πείνα δὲν ἔδιδε καιρὸν διὰ περαιτέρω συγκινήσεις.

Ἀλλὰ τί νὰ φάγουν; Εἰς τὸν σταθμὸν δὲν ὑπῆρχε οὔτε κουραμάνα. Τὸ ἐμαρτύρει ἄλλως τε καὶ ἡ σκελετώδης μορφή τοῦ σταθμάρχου.

— Δὲν πειράζει! τρώμε τὸ βράδυ στὴν Ἀθήνα στὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀφθονίας.

Εἰρωνικώτερον τίτλον ξενοδοχείου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ ἡ Νίτσα κατὰ τὴν κοίσιμον ἐκείνην στιγμήν.

Ἐπεσεν ἐξηντηλημένη ἐπὶ ἐνὸς πάγκου καὶ ἐβυθίσθη εἰς ρεμβασμούς. Ὁ δὲ Φῶτης, μαλάσσων τὴν γαστέρα του, περιειργάζετο καὶ ἐθαύμαζε τὴν γύρω σίωπηλὴν καὶ σφριγῶσαν φύσιν.

Πῶς ἐπέρασαν αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι ὥραι, ἕως οὗ φανῇ τὸ δεύτερον τραῖνον, θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ περιγράψωμεν.

Ὅταν ὅμως ἐφάνη, οἱ δύο ναυαγοὶ ἐρρίφθησαν μέσῃ εἰς ἓνα βαγόνι σχεδὸν ἡμιθανεῖς.

Τέλος πάντων ἐφθασάν εἰς τὰς ποθητάς Ἀθήνας. Ἰδοὺ ὅτι τὸ ὄνειρον τῆς Νίτσας ἐπραγματοποιεῖτο. Δὲν εἶχε ὅμως τὴν δύναμιν νὰ ἀνοίξῃ τὰ ὄμματα καὶ τὸ θαυμάσῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἂν τὰ ἤνοιγε, δὲν θὰ ἔβλεπε τίποτα. Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει· ἡ πόλις ἔπλεεν εἰς τὸ σκότος· καὶ ὁ οὐρανός, ἐπὶ τὸ ρωμαντικώτερον, ἐρρίπτε χονδρὰς ψεκάδας βροχῆς.

— Τῆς βαλίτσας, Φῶτη μου!.. νὰ με γερῆς!.. Φρόντισε νὰ μὴ γαθοῦν!..

Ὁ Φῶτης ἔτρεξε διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν τύχην των. Ἀλλ' ὁ ἀποθηκάσιος ὕψωσε τοὺς ὤμους. Δὲν τοῦ παρέδωκαν βαλίτσες· ἄρα δὲν ἦτο ὑπόχρεως καὶ νὰ παραδώσῃ τέτοια πράγματα.

Καιρὸς διὰ λιποθυμίας καὶ συζητήσεις δὲν ὑπῆρχε, διότι ἡ βροχὴ ἐδυνάμωνε.

— Δὲν πειράζει, Νίτσα μου! Θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομίαν καὶ αὐρίον θὰ μᾶς τῆς εὔρουν...

Ἐβγήκαν ἔξω συντετριμμένοι.

Δέκα ἀμαξηλάται ἐνεδρεύοντες ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ ἀνυπόπτου ζεύγους ποῖος νὰ τὸ πρωτοπάρῃ.

Μετὰ πολλοὺς διαπληκτισμοὺς καὶ ὁμηρικὰς ἐριδας εἰς ἑξ

αὐτῶν, ὁ ῥωμαλεώτερος, τοὺς ἔβαλε σχεδὸν διὰ τῆς βίας εἰς τὸ ἰδικόν του. Ἦτο μία βιτώρια ἐξηθροωμένη φρικωδῶς.

Ἀλλά, κατὰ κακὴν τύχην, τὸ ἄλογον παραδόξως ἀφηνίασε καὶ τὸ ἀμάξι ἔτρεχεν ἀπὸ οὐτῆρος κατὰ τὴν ἀστυνομικὴν γλῶσσαν.

— Βρὲ χριστιανέ !.. γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας !.. πιὸ σιγά !.. Θὰ μᾶς γκρεμοτσακίσῃς !..

Εὐτυχῶς ἀριβάρησαν σῶσι εἰς τὴν Ὀμόνοϊαν καὶ ἀφοῦ, χάριν ποικιλίας, ἐφιλονείκησαν μὲ τὸν ἀμχῆαν, ὅστις τοὺς ἐζήτηι πενταπλάσιον ἀγῶγι, κατεστάλαξαν εἰς κάποιον ξενοδοχεῖον. Παρήγγειλαν νὰ τοὺς ἐτοιμάσουν ἓν καλὸν δωμάτιον καὶ εἶτα διηυθύνθησαν εἰς τὸ περίφημον ἐστικτόριον τῆς Ἀφθονίας μὲ τὸν τόσω χορταστικὸν καὶ γαργαλιστικὸν τίτλον του !

Ἀλλὰ τί ἀτυχία ! Τὰ φαγητὰ εἶχαν τελειώσει. Ἦτο πολὺ

ἐξώρως. Μὰ οἱ εὐλογημένοι δὲν ἐπήγαγαν λίγο ἐνωρίτερα !

— Καὶ τώρα ; ἐβρυχήθη ὁ ταλαίπωρος Φῶτης, ἀνοίγων τὸ στόμα, ὡς διὰ νὰ καταφάγῃ τὸ γκαρσόνι.

— Καμμιά ὀμελέττα, τυρί, ζωμόν, ψωμί ...

— Φέρε μας ἐπὶ τέλους ὅ,τι σᾶς βρίσκεται !. Γρήγορα !..

Τὸ γκαρσόνι ἐννόησε τὸ ἐπεῖγόν τῆς διαταγῆς καὶ ἔτρεξε μὲ ταχύτητα συνταγματάρχου ὑποχωροῦντος.

Ἀλλὰ ὅταν ἐπανῆλθε κομίζων τὰ χρειώδη, μὲ τὴν βίαν νὰ προφθάσῃ τὴν ἀγρίαν πείναν των, ἐσχόνταψε καὶ περιέχυσε μὲ τὸν ζωμόν τὸ νυμφικὸν φόρεμα τῆς Νίτσας.

ὦ ! φρίκη ! Ἐκεῖνη ἔβαλε τῆς φωναίς, ὡς τίγρις πληγωθεῖσα.

Ὁ Φῶτης ἔγινεν ἔξω φρενῶν :

— Βρὲ ζωὸν, δὲν βλέπεις μπροστά σου !..

— Ἄ, ἄ, ἄ ! γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κύριε ! μὴν ἀγριεύῃς ἔτσι, γιατί... ἄ, ἄ, ἄ ! Ἐγὼ δὲν σηκώνω καὶ πολλὰ. Ἐγινε ἓνα λάθος, ἐχύθη ὁ ζωμός· πολὺ καλὰ νὰ σᾶς φέρω ἄλλον ... δὲ χάθηκε ὁ κόσμος !...

Καὶ τὸ γκαρσόνι ἔκχμε μίαν κίνησιν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο καὶ πολὺ κατησυχαστική ...

— Ἀφῆσέ τον, Φῶτη μου !.. Δόσε τόπον τῆς ὀργῆς !..

Καὶ πράγματι, ὁ Φῶτης, φρονίμως ποιῶν, ἔδωκε καὶ παραέδωκε τόπον τῆς ὀργῆς, δοξάσας ἴσως τὸν Ὑψίστον ὅτι τὸ γκαρσόνι δὲν τοῦ ἐπέταξε ὁλόκληρον τὴν σουπιέραν κχτακέφαλα. Πάλιν κηλά! Δόξα σοι ὁ Θεός, μὴ χειρότερα.

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔμελλε βέβαια νὰ ᾔνε καὶ τὸ τελευταῖον, μετέβησαν εἰς τὸ ξενοδογεῖον διὰ νὰ ἡσυχάσουν τέλος πάντων.

Ἄ! τί ὥραϊα ποῦ θὰ ἐκοιμῶντο τώρα τοῦλάχιστον, ἔπειτα ἀπὸ τόσην κούρασιν, τόσας συγχινήσεις, τόσας απογοητεύσεις.

Ὅταν ἐκλείσαν ἔσωθεν τὸν σύρτην τοῦ δωματίου καὶ ὁ Φῶτης εἶδεν ὅτι εὐρίσκοντο πλέον εἰς τὸ ἀσφαλές των ἄσυλον, ἔκρινε πρακτικώτερον νὰ δώσῃ θάρρος καὶ διάθεσιν εἰς τὴν Νίτσαν, ἡ ὁποία ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ κχναπὲ ἀλαλόφωνος, σχεδὸν ἀναίσθητος, εἰς κχτάστασιν ἀνικηνότητος πλέον!..

— Αἱ, Νίτσα μου· ξέχασέ τα ὅλα καὶ ἐτοιμάσου νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἀγκάλην μου. Εἴσαι δική μου τώρα!... Σκέψου μόνον ὅτι εἶνε ἡ πρώτη νύξ τοῦ γάμου μας...

Ἀληθῶς· ἡ Νίτσα δὲν ἐχρειάσθη καὶ πολὺ νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν σοβαρὰν σκέψιν καὶ εὗρε πολὺ σωστὸν ὅτι καιρὸς ἦτο, ἔπειτα ἀπὸ τόσας ἀντιδράσεις, νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἡ συγχινητικὴ ἐκείνη εὐχὴ τοῦ παπα-Μάρκου: — «... καὶ ἔσονται οἱ δύο...»

Ἦτο δὲ καὶ ἡ ὥρα ποιητικωτάτη. Σιγὴ ἄκρα ἐβασίλευε καὶ μόνον εἰς τὰ ὑελώματα τοῦ παραθύρου ἐκρότει ἐπὶ τὸ ῥωμαντικώτερον ἡ λεπτὴ βροχή, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ.

* *

Ἄλλὰ φεῦ!... «πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων πέλει» ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἱεράν καὶ ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν βήματα βαρέα καὶ φωναὶ θορυβῶδεις ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον, πλησιάζοντα ὁλονέν.

ὦ, συμφορὰ μας! τί τρέχει πάλιν;

Ἐξαφν, τὰ βήματα ἐσταμάτησαν ἔξωθι τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἓνα ἰσχυρὸν λάκτισμα παρ' ὀλίγον νὰ διερρήξῃ.

— 'Εν ὀνόματι τοῦ νόμου !.. 'Ανοίξτε, γρήγορα !.. ἡκούσθη ἔξωθεν μία βροντώδης φωνή.

Ἡ Νίτσα ἐκουκουλώθη ἔντρομος ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα. Ὁ Φώτης, συγκεντρώσας τὰς παραλυθείσας δυνάμεις του, ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Τί ἀγαπᾶτε ; τέτοια ὦρα, μεσάνυχτα ;

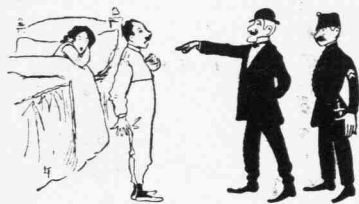
— Πῶς σὲ λένε τοῦ λόγου σου ; τὸν ἠρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Φώτης Καρχαντζᾶς.

Ὁ ἀστυνόμος δι' ἐνὸς εἰρωνικοῦ βλέμματος τὸν καταμέτρησε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Εἰσαι βέβαιος πῶς σὲ λένε ἔτσι ; διότι ἐγὼ ἔχω θετικὰς πληροφορίας ὅτι λέγεσαι Παῦλος Γουλᾶς, ὅτι ἐφθασες ἀπόψε τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, μὲ τὸ αὐστριακόν, συνοδευόμενος καὶ

ἀπὸ μίαν ἀξιότιμον κουβερνάνταν, μὲ τὴν ὁποίαν συνεννοηθήκατε καὶ ἐκλέψατε τὰ διαμαντικὰ τοῦ κυρίου της. Ἀς ᾔνε δά, θὰ μᾶς τὰ πῆτε κ' ἐσεῖς ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ τμήμα, ὅπου θὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ ἔλθετε.

Ὁ Φώτης ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ἐνῶ ἡ Νίτσα, τὴν φορὰν αὐτὴν, ἐλιποθύμει ὀριστικῶς πλέον.

Ἀπεπειράθη νὰ διαμκρτυρηθῇ, ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησις τὸν ἐπνίγε καὶ ἀπέμεινεν ἄναυδος. Δὲν κατώρθωσε νὰ ἀρθρώσῃ οὔτε λέξιν.

Σήμερον ὀλοφάνερον ὅτι ἦσαν καὶ οἱ δύο ἔνοχοι.

Ὁ ἀστυνόμος ἔτριβε θριαμβευτικῶς τὰς χεῖρας.

— Ἐλα, ἔλα· κάμε γρήγορα, ντύσου νὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομία καὶ τὸ πρῶτ' τὰ ξεκαθαρίζομεν.

Τί νὰ κάμῃ ὁ δυστυχής ; Ἐστύρθη, ὡς ὁ ἀθῶος κατὰδικος εἰς τὸ ἱκρίωμα, ἐνῶ ἡ Νίτσα ἔμεινεν ὑπὸ αὐστηρὰν φρουρήσιν ἕως τὸ πρῶτ' διὰ τὸν φόβον τῆς ... ἀποδράσεως καὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν κλοπιμαίων !..

* *

Περὶ τὸν νὰ προσθέσω ὅτι αἱ ἀνακρίσεις ἐξηκριβώσαν τὸ λάθος καὶ ὁ Φώτης ἀφῆθη ἐλεύθερος.

Ὁ ἀστυνόμος μὲ πολλὰς ἐδαφιαίας υποκλίσεις τοῦ ἐζήτησε συγγνώμην· λάθος ἔγινε· ὑπομονή ! ἀλλὰ ... τί πταίει αὐτός ; Τὸ καθήκον τῆς ὑπηρεσίας, βλέπεις ... κτλ.

"Ας εἶνε. Ὁ Φώτης ὅμως ἐπέστρεψε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κακῶς ἔχων. Ἐφαίνετο γηράσας κατὰ δέκα ἔτη.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Νίτσα ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο ἀκόμη.

— "Ελα, Νίτσα !.. Ἐτοιμάσου νὰ πηγίνωμε γιὰ τὸ χωριό μας ... Γρήγορα, νὰ προφθάσωμε τὸ μεσημεριανὸ τραῖνο ...

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀνεχώρησαν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Εἰς τὸ βαγόνι, κατὰ σατανικὴν σύμπτωσιν, ἦσαν μόνοι. Κανεῖς δὲν θὰ τοὺς ἠνώχλει.

Ἄλλὰ ποῦ πλέον δύναιμι καὶ ὀρεξίς δι' αἰσθηματικὰς διαχύσεις !.. Ἐξηκολούθησαν τὸ ταξιδεῖδιον ἄφωνοι καὶ μελαγχολικοί, βυθισμένοι τίς οἶδεν εἰς ποίας σκέψεις περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων.

"Όταν ἔφθασαν ἦτο νύξ. Εὐτυχῶς εἰς τὸν σταθμὸν κανεῖς ἐκ τῶν συμπεθερῶν δὲν παρέυρίσκατο, διότι καὶ κανεῖς δὲν τοὺς ἐπέριμενε νὰ ἐπιστρέψουν τόσον ταχέως ἀπὸ τὸ γαμήλιον ταξιδεῖδιον !

Σιωπηλοὶ πάντοτε, διηυθύνθησαν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ἡγκυροβόλησαν εἰς τὸν νυμφικὸν των θάλαμον...

Ἄλλ' ἄράγε ἦσαν πλέον εἰς κατὰστασιν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν τόσῳ μυθιστορικῶς διακοπεῖσιν νύκτα τοῦ μέλιτος ; ...

ΣΑΤΑΝΑΣ

— 38 —

Τὸ θερμόμετρον καὶ ἡ πενθερά

- Πῶς πάει τὸ βαρόμετρον ποῦ ἀγόρατες ;
- Θαυμάσια ! Σήμερα πρωτὶ - πρωτὶ ἔδειχνε τρικυμία ...
- Μὰ σήμερα εἴχαμε γαλήνη ...
- Γαλήνη ; τί γαλήνη, ἀδελφέ μου, ποῦ πρὶν μεσημεριάσῃ κουβαλήθηκε μυσταφίρισσιν στὸ σπίτι ἡ πενθερά μου !